

Sankt Sigfrids Eremitage

NYHETSBREV

Fastan 2026

Kära vänner och välgörare!

För ett år sedan, på den helige Sigfrids festdag, den 15 februari 2025, presenterade jag mitt projekt för er: Sankt Sigfrids Eremitage! Min dröm var att kunna förvärva ett eget eremitage, en plats där jag skulle kunna förverkliga min monastiska och eremitiska kallelse enligt en vision som jag i årtal har burit djupt i mitt hjärta som en brinnande eld. Gud ville att Sankt Sigfrids Eremitage skulle bli en mötesplats mellan det som är mest katolskt och det som är mest svenskt. En plats där Gud tillbeds och människan finner frälsning och frid för sin själ. En plats där den traditionella katolska liturgin och den svenska kulturen möts i harmonisk enhet. En plats där Evangeliets radikalitet och skapelsens skönhet kan föra människor närmare Gud. En plats slutligen till Marias, Nordens Drottning, och alla Sveriges helgons ära. Med andra ord: en plats där *”den starka strömmen, den heliga ström av sanningens kristallklara vatten, som sedan århundraden har runnit fram genom det gamla sagolandet”* (Msgr. D. Assarsson) kan bryta fram till nytt liv. Låt mig vara tydlig med en sak i detta avseende: Sankt Sigfrids Eremitage handlar inte om romantiskt svärmeri, utan om Guds ära och själarnas eviga frälsning!

Trots att jag var fast övertygad om att detta kall kom från Gud, hade jag aldrig kunnat föreställa mig att Han skulle välsigna Sankt Sigfrids Eremitage så rikligt. Men faktum är att Gud alltid välsignar våra små offer med en överflöd av nåd. Nu sitter jag här och skriver till er ifrån denna fantastiskt fina plats på Kinnekulle, mitt i Sveriges andliga hjärta. Vem hade kunnat tro det för ett år sedan? Ingenting är beständigt här på jorden, men nåden att få bo på den plats som Gud har valt ut åt mig fyller mitt hjärta med tacksamhet. Ja, jag är djupt lycklig här. Det handlar dock inte om mig, som sagt, utan om Gud och själarna. Under den korta tid som jag nu har bott här har jag redan flera gånger fått bevittna hur Sankt Sigfrids Eremitage är ett redskap för Guds nåd i människors själar.

Min ödmjuka tacksamhet går till Gud, men också till er alla. Utan ert stöd hade detta inte varit möjligt! Sankt Sigfrids Eremitage blev verklighet tack vare att ni trodde på det och inspirerades av samma ideal, tack vare era ivriga böner och ert stöd.

Men vår gemensamma resa har bara börjat. Även inför framtiden vill jag därför ödmjukt vädja till er generositet. Sankt Sigfrids Eremitage får inget ekonomiskt stöd från Kyrkan eller staten och är helt beroende av era bidrag och det lilla arbete som jag själv kan utföra här. Vänligen hitta all praktisk information på sista sidan av detta nyhetsbrev.

Det finns många projekt på gång, men prioriteringen är naturligtvis att ge Gud den ära som tillkommer honom. De kommande månaderna kommer därför helt och hållet att ägnas åt inredningen av det framtida kapellet. Vi är just nu fullt upptagna med förberedelserna (som ni också kan läsa om i detta brev), men jag ser redan fram emot att kunna presentera projektet för er efter Påsk. Jag kan redan avslöja att det ser riktigt bra ut!

Naturligtvis har det också varit många svåra prövningar det senaste året. Men också det är ett faktum: stora verk kommer aldrig till stånd utan prövningar. Det största verket i historien, nämligen hela mänsklighetens frälsning, kom till stånd endast genom vår Herres och Frälsares Jesu Kristi död på Korset. Och när jag i mitt hjärta går igenom händelserna under det gångna året, kan jag inte skaka av mig intrycket av hur mycket Jesu korsväg och Påskens mysterium upprepar sig i våra liv.

Därför vill jag gärna avsluta med de ord som Fader Joseph Maria Nilsson OFM Conv. nyligen skrev till mig. Fader Joseph Maria har varit min andliga vägledare de senaste åren och visat sig ett oerhört stort stöd. Han gav mig tillåtelse att dela dessa tröstande ord med er.

”Käre Fader Bengt!

Jag är övertygad om - och det har jag sagt hela tiden - att detta eremitage och din kallelse till detta liv, är Guds Vilja.

Allt kommer att lösa sig, men som jag brukar säga: Korsets skugga finns i allt som har med Herren att göra, men så även uppståndelsens kraft!

Vad är det som skiljer ett helgon från någon som inte är helig? Helgonen ger aldrig upp! Det ska inte du heller göra.

Det är Guds ära som står på spel här och det du får göra nu är för Guds ära.

En ministrant sa nyligen: “Vi måste anstränga oss att göra vår tjänst så fullkomligt som möjligt. Gud är värd det!”

Ja, käre broder, jag välsignar dig med dessa ord: Ge inte upp - Gud är värd det!

Förenade bön och med önskan om Guds välsignelse,

p. Joseph Maria”

Jag önskar er alla en fortsatt välsignad fastetid och redan nu glad Påsk! Med mina tacksamma böner,

fr. Bengt osb

KRÖNIKA

14 december 2025, Gaudete söndag: Från och med idag förvaras det allraheligaste Sakramentet i tabernaklet i Sankt Sigfrids Eremitages kapell. För att ära Vår Herre i det Allraheligaste och tacka honom för hans ankomst, hans 'Advent' på Kinnekulle, hålls en stund av tillbedjan efter den heliga Mässan, följt av välsignelsen med det Allraheligaste.

Jul 2025: Herrens födelse firas i all enkelhet. En liten skara kristtrognas församlas kring krubban och efter att ha sjungit Julmatutin firas Midnattsmässan, följt av en trevlig stund kring Julbordet. Efter en kort natts sömn firas Gryningsmessa, där vi har äran att välkomna Eremitagets granne, Birgitta. Hon visade sig redan från början vara en god vän till Eremitaget och alltid villig att hjälpa till.

Nyårsafton, 31/12: Denna natt firar jag helt ensam med Vår Herre. Jag börjar med en stund av tillbedjan inför det allraheligaste Sakramentet kl. 23:00, följt av Rosenkransen, Matutin, Te Deum och välsignelsen.

Januari 2026: Den här vintern är det särskilt kallt och det ligger mycket snö. Vägen upp till Eremitaget skottas inte och jag är insnöad i flera veckor. Mitt liv blir sålunda ännu mer eremitiskt. De enstaka modiga kristtrognas som vill delta i Mässan på söndag, tar sig till fots genom den djupa snön till Eremitaget.

Söndag 4 januari: Om ni kommer ihåg, så talade jag i förra nyhetsbrevet om "Jerikovälsignelsen" för att be om Guds välsignelse över det framtida kapellet. "Jerikovälsignelsen" är inte något man hittar i ritualen... Bara ett fromt påhitt... Israeliterna erövrade nämligen staden Jeriko (Josua 6) genom gudomligt ingripande snarare än militär överlägsenhet. De omringade staden i sju dagar, och tågade runt den sju gånger på den sjunde dagen. Sedan föll stads-

Evighetslampan lyser i Kinnekulles dunkla natt

murarna samman efter att prästerna blåst i basuner och folket ropat. Detta markerade början på erövringen av Kanaan. Vi ber alltså Gud att lösa alla praktiska svårigheter och hinder kring det framtida kapellet, så att vi kan ”intaga Jeriko”, till hans, till Marias och till alla Sveriges helgons ära! Sju gånger i de senaste veckorna välsignar jag huset och går omkring med vigvatten. Idag är det dags för det sista, sjunde varvet. För detta tillfälle tar sig några modiga troende hela vägen fram genom snön. Såsom israeliterna gör vi denna sista dag sju varv. Processionen beledsagas till och med av trumpet: en vän spelar på trumpet, medan vi går 7 gånger runt huset, sjunger en hymn och stänker vigvatten. Och så klart glömmer vi inte heller att skrika! Vi avslutar med en bön framför den heliga Jungfru Marias staty som hängdes upp på huset.

Söndag 11 januari: Det blir så kallt under natten att vattnet i vattenledningarna fryser. De kommande dagarna måste jag alltså hämta vatten i en hink. Väldigt självklara saker som vatten som kommer ur kranen är det inte längre här på Eremitaget. Men sådana små prövningarna tillåter oss att växa i tålamod och tillit.

14 januari: Efter en lång Epifaniavälsignelse igår på kvällen, kom vattnet tillbaka i morse! I detta liv blir man så glad och tacksam för väldigt enkla saker!

20 januari: Efter att ha väntat i mer än tre månader får jag idag äntligen svar från stiftet på min ansökan angående min kanoniska (kyrkolagliga) situation. Svaret är tyvärr inte som jag hade hoppats. Mina klosteröverordnade önskar att jag så småningom skulle bli en del av Stockholms katolska stift; Stiftet föredrar dock att jag förblir en del av min klosterorden. För min del vill jag bara göra Guds vilja och jag ber att mina överordnade kan komma fram till en lösning.

1 februari: Trots denna osäkerhet fortsätter mitt liv lugnt som vanligt. Efter flera veckors arbete, färdigställer jag idag en ny bänk till kapellet.

10 februari, Sankta Scholastica (helige Benedictus' tvillingsyster): Biskopen bjuder in mig till stiftsrådet, så att jag kan förklara min situation närmare och svara på frågorna. Under natten tar jag mig genom snön till stationen och tar tåget till Stockholm, där jag får träffa stiftsrådet på eftermiddagen. Stiftsrådet håller fast vid sitt beslut. Det är dock ett bra tillfälle att få lyssna på de frågor eller bekymmer som finns. Och detta ger mig möjlighet att fundera över en möjlig lösning. Nästa dag gör jag ett förslag som tar hänsyn till allas önskningar och som alla skulle kunna godkänna. Både biskopen och alla mina klosteröverordnade svarar positivt på mitt förslag. Det kommer emellertid att ta lite tid för att utarbeta och finslipa det. Men i princip har alla nu godkänt det. Gud ske lov! Tack för att ni fortsätter att be för denna intention!

15 februari: Idag fyller Sankt Sigfrids Eremitage år. Det är helt underbart att få fira denna första födelsedag på Kinnekulle, så nära Husaby, där Sankt Sigfrid döpte Sveriges förste kristna kung.

18 februari: Idag har vi ett väldigt viktigt möte med alla som är ansvariga för bygglov/inredning av det framtida kapellet: två ämbetsmän från kommunens byggnadsnämnd, en kontrollansvarig, en konstruktör och vår arkitekt. Vi blev lite rädda att det skulle finnas stora konstruktionsfel, men mötet går mycket bättre än förväntat. Alla visar sig väldigt samarbetsvilliga och tillmötesgående. Det verkar inte som att det finns några jättestora problem

för att inreda huset som kapell. Några utmaningar finns, men allt går att lösa. Gud vare tack återigen!

2 mars: på Eremitagets område finns det en gammal jordkällare som är ännu äldre än torpet (från 1850-talet) och som lär ha byggts någonstans i början av 1800-talet. Jag hade aldrig varit inne eftersom ingången var helt blockerad av stenar och jord. Men idag går jag på "skattjakt" och börjar med att röja upp vid ingången. Det är jätte spännande! Bakom ingångsdörren finns en liten hall och därefter en andra dörr som leder in till ett vackert rum, uppfört av sex stora stenblock. Ingångarna är helt uthuggna ur stenblocken och det påminner om en

gravkammare från antiken. Jag är förvånad över jordkällarens goda skick. Den kan perfekt användas för förvaring av grönsaker, frukt och annat. Jag installerar luftröret på nytt och ber spindlarna och fladdermössen vänligt men bestämt att söka sig en annan bostad...

3 mars: nu måste jordkällaren också fyllas! Jag börjar alltså förbereda odling av grönsaker och potatis. Trots att jag inser att det blir ett stort extra arbete vid sidan om allt annat som jag har att göra, bestämmer jag mig ändå för att dra igång med det. Det är viktigt som munk att vara jordnära och att dessutom kunna leva av sina händers arbete. Även munken är ju en son till Adam...

4 mars: på grund av smält snö och regnet har vägen upp mot Eremitaget förvandlats till en slags stor lerpöl och det är nästan omöjligt att köra upp med bil. Jag börjar alltså ett stort "Gulag-arbete" och hugger stora stenar i små bitar som jag lägger i de största hålen. Sedan hämtar jag grus med skottkärnan som jag håller över vägen. Det är bara en tillfällig lösning, men tills vidare tillåter det i alla fall att köra upp mot Eremitaget igen.

5 mars: ett annat viktigt arbete i trädgården är att beskära träden och fälla några av dem. De förra ägarna har lämnat kvar en gammal motorsåg, vilket tillåter mig att sätta igång med detta arbete. Men efter ett tag ger motorsågen upp. Den har

"Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar..." Ps. 41,1

tyvärr gått sönder. Jag fortsätter med en handsåg och en yxa. Men så lånar en vän ut sin motorsåg till mig så att jag kan få jobbet gjort lite snabbare... Men jag kommer att behöva köpa en ny motorsåg. Tack om ni kan bidra med en liten slant!

5 mars: sent på kvällen får jag besök av en grupp ungdomar som kommit ända från Stockholm på "pilgrimsfärd för Sveriges omvändelse". Med hängivenhet kommer de att delta i Mässan och Officiet. Även deras flitiga arbete i trädgården uppskattades mycket! Tillsammans klyver vi ved till nästa vinter.

En av pojkarna gräver ett hål i jorden för den framtida flaggstångens grund. Men efter några centimeter stöter han på en sten. Hålet görs större, men även stenen blir allt större! Snarare än en sten, är det nog själva hälleberget på vilket Eremitaget ligger. Kinnekulle är ju känt sedan forntiden för sina fina stenarter: skiffer, sandsten, kalksten, mm. och här finns många stenbrott. Eremitaget ligger strax utanför Gössäter som tidigare hade ett kalkbrott och ett stenhuggeri.

Det lär i alla fall vara bra att Eremitaget inte byggdes på sand, utan på berggrund (Matt. 7, 24 fr.)!

14 mars: Vår vän Kristian kommer hela vägen från Skåne för att göra en 3D scan av huset, så att vi har alla mått, både på insidan och utsidan. Detta är till stor hjälp för vår arkitekt, Lotte, som nu har börjat med det framtida kapellets planritningar. Mer om detta inom kort!

*Mina tacksamma böner går
till er alla!*

Med varma broderliga hälsningar,

Fr. Bengt osb

STÖD SANKT SIGFRIDS EREMITAGE

Och bidra till Sveriges katolska renässans!

Stiftelse Sankt Sigfrids Eremitage

Stiftelse Sankt Sigfrids Eremitage är en registrerad Stiftelse (Org.nr: 802482-8199) och har bildats för att stödja Fader Bengt och Eremitagets verksamhet. Varken Eremitaget eller Fr. Bengt får ekonomiskt stöd och är helt beroende av Fr. Bengts handarbete och era bidrag.

Stiftelsen verkar särskilt för att färdigställa, underhålla och bevara Eremitagets kapell, boningshus och övriga tillhörande platser. Stiftelsen använder donationerna uteslutande för detta ändamål. Du kan stödja Sankt Sigfrids Eremitage genom en engångsgåva eller genom att bli månadsgivare. Varje gåva, hur liten den än är, uppskattas mycket och är en hållbar investering i den katolska renässansen i Sverige!

Betala med Swish

123-369 67 05

S Sigfrids Eremitage

BIDRA VIA BANKÖVERFÖRING

Bankgiro/Autogiro: 5211-4048

SWISH: 1233696705

BANKKONTO: 143 684 464-9

(Clearingnr: 8304-8)

IBAN: SE2080000830481436844649

BIC: SWEDSESS / SWEDSESSXXX

***På grund av begränsningar i internetbanksystemet får vi ingen information om donatorer som bidrar via banköverföring. Skicka gärna ett e-postmeddelande till sanktsigfridseremitage@gmail.com om du så önskar, så att vi kan bekräfta din donation.*

<https://www.sankt-sigfrids-eremitage.se/stod/>

Innerligt tack till alla kända och okända välgörare!